

Hille - en by i Nepal

Ulf Olsson

I FEBRUARI MÅNAD besökte jag och vännen Leif landet Nepal. Liksom hos så många andra turister var det de höga bergen – Himalaya – som lockade oss. Inte för att vi gjorde några anspråk på att försöka kopiera Göran Kropps bravad, men en liten bit upp bland bergen ville vi allt ta oss.

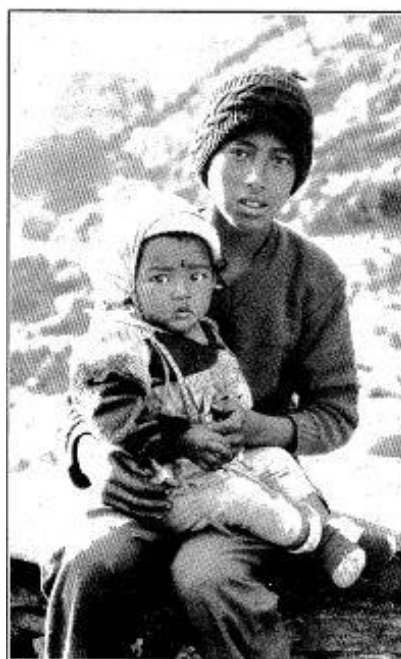
Efter en natt i huvudstaden Kathmandu åkte vi vidare i en skramlig buss mot staden Pokhara 20 mil därifrån. Den resan tog hela 13 timmar. Inte för att vägen var särskilt dålig utan mera på grund av bussens kvalitet. Vi stod även stilla fem av timmarna. Det hade varit en trafikolycka längre fram och polisen släppte inte förbi någon förrän allt var utrett. Nåväl, all väntan har ett slut och dagen efter var vi äntligen på väg. Vi hade köpt oss en karta och det var genom den som vi fick vår första kontakt med Hille. Längs den led vi skulle gå fanns ett stort antal bergsbyar med mer eller mindre tungvrickande namn som Birethanti, Tirkhedhunga, Ghorepani och mitt upp i alltihop – Hille. Vår guide, Deepak, blev förtjust när han hörde, att jag också bodde i Hille – fast i Sverige. Nepal är ett vägfattigt land. Mellan bergsbyarna fanns bara trampade stigar och stensatta trappor i branterna. Förutom vandrare såg man bara mulkaravaner, som fraktade varor efter lederna. Bergsborna var helt otroliga på att bära tungt. Våra ryggsäckar vägde väl drygt tio kilo. Lokalbefolkningen bar det femdubbla med bara någon slags badtofflor på fötterna – och gick utan svårighet förbi oss. Vi hade nog överskattat vår kondition en aning. Den höga höjden (2000-3000 meter över havet), de enorma branterna och slarv med drickandet gjorde att vi slet ordentligt ont. Man bör dricka minst tre liter om dagen på de här höjderna, men vattnet i åar och bäckar är odrickbart, trots att det är kallt och kristallklart. Det finns dock mineralvatten att köpa i varenda by.

Maten i Nepal var en angenäm överraskning. Vi hade blivit varnade hemma av både läkare och folk som varit i landet tidigare.

– Frågan är inte om ni blir magsjuka utan när ni blir det, påstod olyckskorparna. Men icke. Maten var suverän och magarna fungerade oklanderligt. Bergsborna är öppna och gästvänliga. Dessutom kan förvånansvärt många bra engelska, t.o.m. barnen. Våra medhavda blyertspennor blev populära gåvor bland de fattiga eleverna i en bergsskola i Tirkhedhunga.

Men Hille då? Jo, det visade sig vara en liten trevlig by med potatisodling (givetvis), små stenhus med plåttak, ett litet värdshus, rökande gubbar och glada, smutsiga barn, som nyfiket undrade var vi kom ifrån. Troligen blev vi betraktade som årets mest lögnaktiga turister när jag påstod, att jag också kom från Hille.

Det bestående minnet från Nepal blev dock den kyliga morgonen på Poon Hill – 3200 m.ö.h. Solen steg sakta och färgade de snöfläckade 8000-meters topparna i Annapurna och Dhaulagirimassiven i guld, purpur och rosa. Det – mitt herrskap – var en syn för Gudar. ☀

Hillebor. Foto: ULF OLSSON

[Hillebygden, Nr. 2, 1997]